

Српски етнички и државни простор западно од Дрине, карактеришу честа и масовна страдања, динамични процеси миграционих кретања, насилног покатоличавања, исламизације и асимилације српског становништва, условљени геополитичким положајем овог простора. После Туђмановог геноцида над Србима Републике Српске Крајине и Хрватске, Босна и Херцеговина представља најзападнији етнички и државни простор једног православног народа. После поменутог геноцида Република Српска је простор најближи Ватикану, на коме православци чине етничку већину. Са друге стране на овој територији се налазе и најзападније енклаве насељене исламизованим становништвом у Европи. Као и остали региони у свету у којима се сусрећу и преплићу различити конфесионално-цивилизацијски, етнички, самим тим и геополитички утицаји (Блиски Исток, Кавказ, Средња Азија,...) ово је простор честих политичких и оружаних конфликта, са великим људским жртвама.

Дејтонски споразум, петнаест година после... за Балканске прилике пристојна историјска дистанца, може се сматрати српском победом, не потпуном, али значајном, с обзиром на околности у којима је окончан етнички и верски рат у БиХ. Непосредо пре Дејтона догодила се окупација Републике Српске Крајине, агресија Хрватске на западни део Републике Српске, агресија НАТО на Републику Српску, линија фронта мерила се са пар хиљада километара, а подршка од руководства Србије и СРЈ, била је оскудна, готово никаква. У то време Срби у остваривању својих националних интереса, за разлику од Бошњака и Хрвата, нису имали савезнике међу глобалним и регионалним силама.

Оквир за преговоре чинила је „Контакт група“ у којој је поред најјачих сила Запада присутна и Русија, традиционални савезник Срба. Но у то време Русијом је владала прозападна криминализована олигархија предвођена Јељцином, Гајдаром, Козирјевим, Њемцовим и сличнима, која је и саму Русију довела на руб пропасти. У тим околностима присуство Русије у мировном процесу било је у најбољем случају декоративно, иначе је играла улогу „тројанског коња“ за Србе у многим мировним процесима. Но за петнаест година ситуација се радикално изменила, Русија се оснажена вратила на глобалну геополитичку арену, па њено присуство у међународним форумима има огроман значај, између осталог и за Српске националне интересе, у првом реду за питање Косова и Метохије, али и за Српско питање у БиХ. Приликом избора последњег „високог представника“ за БиХ, Русија је одлучно одбила предлоге да то значајно место заузме представник САД или Велике Британије, а било је речи о повратку озлоглашеног Педија Ешдауна.

Милошевићево уступање Сарајева, коридора за Горажде и отворено питање Брчког, за Републику Српску представљају значајне територијалне губитке, а негативну страну споразума представља и чињеница да ће БиХ дуго после споразума остати протекторат чију територију контролишу међународне мировне снаге (окупационе трупе НАТО пакта), што за резултат има константне притиске на Србе, па и Хрвате у циљу унитаризације вештачке и неодрживе БиХ.

Главни позитиван аспект споразума за Републику Српску је добијање легитимитета од међународне заједнице, истина не као независне државе, али као аутономног административно-политичког ентитета, чији се статус не може мењати против воље њеног народа. Стављањем потписа на Дејтонски споразум (устав) легитимитет Републике Српске признали су и представници непријатељске стране: Туђман, Изетбеговић, Силајџић. Овој категорији свакако припада и Холбрук, премда је био присутан као посредник у преговорима.

Време после Дејтона обележено је страшним притисцима на Републику Српску, и преношењем многих надлежности са ентитета на БиХ. Наравно читав процес карактерише самовоља „високих представника“, којима су дата недопустиво велика овлашћења, који су били и остали главни инструмент спровођења политике Запада, у првом реду САД и Велике Британије у БиХ. Најбескрупулознији међу њима био је поменути Ешдаун, који је не ретко и изван мандата, у стилу енглеских колонијалних гувернера, бахато и дрско спроводио у дело геополитичке интересе атлантизма – неоколонијалистичке идеологије Британије и САД, која већ два века наноси зло српском народу.

Република Српска изгубила је највише надлежности у сфери безбедности, укинута јој је Војска и обавештајне службе, које су интегрисане са Армијом Федерације и федералним безбедносним службама у заједничке институције БиХ.

Оружане снаге БиХ, те службе безбедности попут СИПА, формиране спајањем дојучерашњих непријатеља, својим обимом и способношћу могу бити само предмет подсмеха, чак и за нас из Србије, у којој су Војска и одговарајуће службе у великој мери расформиране и демонтиране. Наравно ти процеси се код нас зову „реформе“, у циљу „демократизације“...

Ипак, Република Српска успела је да задржи МУП, једину службу у области

безбедности, отвори канцеларије у десетак земаља, у циљу економског и културног представљања, чиме је успела да оствари какву такву аутономност у спољној политици. Административно далеко је једноставнија и ефикаснија од Федерације, која је подељена на десет кантона, дакле има једанаест влада и скупштина, те стотине министара и посланика. Република Српска је привукла и многе стране инвестиције, и економски је перспективнија од Федерације, али економска ситуација и даље је веома тешка на нивоу читаве БиХ.

Руководство Републике Српске, далеко је од доброг, али ипак има јасан и чврст став у одбрани националних интереса. Односи са званичним Београдом су добри и пријатељски, мада последњих месеци режим Бориса Тадића не ретко прибегава притисцима на Републику Српску, како би се додворио неким на Западу, зарад „евроинтеграција“ Србије, које су још увек у домену фантазија и демагошких парола Бориса Тадића и његових трабаната. У том светлу треба посматрати и недавни диван на Босфору, и доношење заједничке декларације Тадића, Силајџића (кога у БиХ нико за то није овластио), и турског председника Гула, којом се подржава територијални интегритет БиХ и њен пут у НАТО. Срамно, с обзиром да је та иста Турска признала илегалну терористичку државолику творевину Косово, и да је Србија војно неутрална држава. На сличан начин Милошевић је средином деведесетих, зарад добијања ситних поена на Западу вршио притиске на Републику Српску, а заузврат није добио ништа изузев оптужнице за ратне злочине.

Треба се сетити како је само помињањем могућности референдума за издвајање Републике Српске из БиХ, тадашњи председник Хрватске, иначе признати „европејац“ Стјепан Месић, запретио Србима огњем и мачем, баш онако како су то чинили његови претходници Туђман 1991. и Павелић 1941. Занимљиво, хрватски председник као „европејац“ има право да прети оружјем, док председник Србије да би био прихваћен у Европској Унији, мора да буде бескрајно снисходљив и сервилан. Ипак исти критеријуми не важе за све, иако је ЕУ „скоро савршена“ творевина.

Дакле, ситуација у БиХ је таква, да се скоро све одлуке на нивоу државе, доносе трулим компромисима лидера Бошњака, Срба и Хрвата, бескрајним преговарањима и мрцварењима, или наметањем одлука од стране „високог представника“, углавном на штету српских интереса.

Тако је и са законом о попису становништва. Дуго су представници Бошњака заступали тезу, да се попис мора обавити без постављања питања о националној, верској припадности и матерњем језику, како се наводно новим пописом не би легализовало

етничко чишћење. Реч је наравно о намерној замени теза. Само добро методолошки припремљен и професионално одрађен попис са питањима која дају одговор о етничким карактеристикама становништва, и миграцијама у последње две деценије, компарацијом са претходним пописом из 1991. може да да јасну слику о броју погинулих и протераних, те спречи сваку манипулацију бројем жртава. БиХ није ни моноетничка ни држава без аутохтоних народа, да би овакво питање било небитно. Напротив, БиХ је држава три конститутивна народа, и свих њених грађана. Обављање пописа без података о етничким карактеристикама становништва било би за Србе и Хрвате веома опасно! Таквим пописом били би пописани „безлични“ држављани БиХ, то јест „Босанци“. Кроз домаћу, вероватно и међународну статистику тиме би започео процес асимилације Срба и Хрвата. Сетимо се како су захваљујући методологијама пописа у бившој СФРЈ, данашњи Бошњаци и не само они, постали посебна етничка категорија. Најпре су били Срби или Хрвати исламске вере, затим Југословени-неопредељени, затим муслимани у смислу народности, и на крају Бошњаци. Невиђен апсурд је чињеница да је једна социјалистичка земља, са владајућом атеистичком идеологијом прогласила религиозну категорију муслимани у етничку. Очигледно за реализацију планираног рассрбљавања нису бирали средства. Сам назив Бошњаци говори о претензијама поменуте етничке групе на читаву територију БиХ, без обзира што у БиХ постоје још два конститутивна народа и упркос чињеници да на последњем попису нису чинили апсолутну етничку већину. Треба напоменути и да су најватренији борци за „грађанску и секуларну“ БиХ без ентитета, истовремено највећи бошњачки националисти и велики муслимани. Током минулог рата на челу са њиховим политичким претком и вођом, рахметли Алијом, за „суживот и грађанску БиХ“ ратовале су хиљаде муџахебина, починивши најстрашније злочине. Наравно, и врапци знају какву државу и друштво могу да успоставе муџахедини.

Сличан етноинжењеринг стварања „Босанске“ нације крајем 19. века на тлу БиХ безуспешно је покушао да изврши Хабзбуршки администратор, осведочени србомрзац Бењамин Калај. Идеја им није од јуче...

Како Срби нису прихватили ову концепцију, и изнели план да самостално обаве попис у Републици Српској, лидери Бошњака су прихватили да попис обухвати и питања о етничким карактеристикама становништва, но да у укупно становништво буде урачуната и дијаспора, што за српску страну није било прихватљиво. На крају предлог закона је такав, да дијаспора буде одвојено пописана, што је нормална пракса свуда у свету, но да резултати пописа по етничким критеријумима не буду примењивани на расподелу власти до реализације анекса 7. Дејтонског споразума, који се односи на повратак протераних и расељених лица. Део српских представника није прихватио овај услов, ...питање је и даље отворено.

Република Српска или нестанак?

Пише: Раде Јовићевић
недеља, 06 јун 2010 06:30

Пред Републиком Српском су још многа искушења. Приближавање Европској Унији наводно захтева уставне промене, у циљу стварања „ефикасне“ државе, односно унитаризације БиХ, срљање у НАТО, против воље српског народа, спремност званичног Београда да притиска Републику Српску, зарад неких имагинарних циљева...

За опстанак Срба у БиХ, неопходна је институционално и економски јака Република Српска, иза које у сваком тренутку мора бити Србија, као гарант Дејтонског споразума, са јасно дефинисаним националним интересима, у чијем се остваривању мора ослањати на истинске савезнике и пријатеље, да српске жртве једном не буду узалудне!